

KDYŽ SE Z OBYČEJNÉHO SETKÁNÍ STANE NEOBYČEJNÉ

Setkávat se s lidmi je naše každodenní všední realita. Setkání s velkým „S“ s tím jedním nebo s tou jednou s velkým „J“ však prožijeme jen jednou nebo dvakrát za život. Od této chvíle se pak začne odehrávat příběh starý jako lidstvo samo, který byl už mnohokrát a s různými konci popsán snad všemi dramatiky a spisovateli světoznámých jmen.

Snad každý z nás má ve vzpomínkách své „osudové setkání“ i své „osudové chyby“ a možná už s jistým nadhledem a se zatajeným dechem sleduje, jak se podobný příběh poprvé odehrává v životě jeho nejbližších. Nezbyvá než jim držet palce, protože od seznámení k partnerství vede ještě dlouhá cesta.

Najít si partnera nebo partnerku je jeden z nevyhnutelných životních úkolů určité fáze života a popisování zvnějšku je tento krok známkou zralosti a schopnosti převzít určitou zodpovědnost nejen za sebe, ale také za druhého. Podíváme-li se však, co je za ním, najdeme někde hluboko v sobě bytostnou touhu po lásce a potřebu milovat a být milován.

Biblickým archetypem ženy, která toužila po lásce a svou potřebu milovat a být milována také vášnivě vyjádřila, je Marie Magdaléna. Její jméno najdeme v Lukášově evangeliu jako první v řadě žen, které provázely Ježíše. V církevní tradici – i když exegeticky nesprávně – splývá s hříšnicí, která prolomila bariéry konvencí, vstoupila nepozvána do domu významného člověka a s pláčem se sklonila

**K LÁSCĚ PATŘÍ SCHOPNOST MÍT RÁD
SÁM SEBE – SVŮJ ZE VNĚJŠEK
I SVÉ SLABÉ A SILNÉ STRÁNKY.**

k Ježíšovým nohám, aby jí bylo mnoho odpuštěno, protože hodně milovala. Snadno se pak moralizuje o souvislosti její hříšnosti s ženami obecně a je škoda dělat taková zjednodušení, protože biblická postava Marie z Magdaly nám ukazuje mnohem víc.

Marie je ženou, která vášnivě hledala lásku a která jí našla možná díky tomu, že „z ní Ježíš vyhnal sedm démonů“. Nebyli to však duchové „ženské hříšnosti“, kteří z ní vyletěli jako v pohádkách po mávnutí čarovného proutku. To, čeho ji Ježíš zbavil, bylo mnohem prozaičtější. Bylo to nespokojené, nenasycené a rozpolcené srdce, které obvykle nutí člověka k tomu, aby druhého svou láskou spoutával. Osvobozená v plnosti židovské číslice sedm pak byla schopná milovat bezpodmínečně a současně svobodně, tedy bez nároku na vlastnictví druhého. Možná právě díky tomu mohla být jako první z jiných žen Ježíšovi tak blízko.

EVA MUROŇOVÁ

– JE V DANÁ, MÁ 3 DĚTI.

JE ZAMĚSTNANÁ

V KATECHETICKÉM

A PEDAGOGICKÉM CENTRU

PŘI OSTRAVSKO-OPAVSKÉM BISKUPSTVÍ.

ASI 15 LET KATECHETICKY

PRACUJE S DĚTMI.

Touha po lásce, ale zároveň i vyzrálost láskyplného jednání je patrná z velikonočního setkání. Setkání Marie z Magdaly a vzkříšeného Ježíše u hrobu je setkáním s velkým „S“, je korunou všech setkání, protože v něm láska Boha k člověku a touha člověka po lásce překračuje hranice jeho schopností i hranice prostoru a času a je silnější než smrt. Ne náhodou má v sobě toto Lukášovo vyprávění prvky, které odkazují na starozákonní Píseň písní.

Marie vstává časně ráno a pospíchá ke hrobu podobně jako nevěsta prochází ulicemi Jeruzaléma a hledá svého ženicha (J 21,1). Podobně jako nevěsta z Písně písní třikrát mluví o svém milém, ptá se po něm i Marie z Magdaly. S otázkou „*Odnesli mého Pána a nevím, kam ho položili.*“ (J 20,13) se dvakrát obrací na anděly, potřetí se ptá přímo Ježíše, který jí v žalu splývá s postavou zahradníka (J 20,15). Poznává jej, když ji oslovuje jménem, a odpovídá mu osobním oslovením „*Rabbuni.*“ Pouhé jméno stačí, aby se vyjádřila láska, kterou k sobě mají, a v těchto dvou to není láska člověka k člověku, ale až intimním způsobem vyjádřená láska Boha k člověku a člověka k Bohu. Marie si pak svého milého nepřivlastňuje jako nevěsta, která hned jak našla toho, kterého tolik miluje, uchopila ho a už nepustila, dokud ho nepřivedla do domu své matky (Pís 3,4). Marie z Magdaly jej musí propustit, protože nepatří jí, ale Otcí. Teprve potom se může stát první nositelkou – ne majitelkou – dobré zprávy o lásce Boha k člověku, která je silnější než smrt. Je první, která vidí Vzkříšeného, a jak říká svatý Augustin, stává se „*apoštolkou apoštolům*“, i když její jméno v seznamu dvanácti chybí.

Vlastnosti této zralé lásky korespondují s vlastnostmi, jak je najdeme popsány v Písní písní slovy: „*Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky. Žár její – žár ohně, plamen Hospodinův. Lásku neuhásí ani velké vody a řeky ji nezaplaví. Kdyby za lásku chtěl někdo dávat všechno jmění svého domu, sklídl by jen pohrdání.*“ (Pís 8,6f) Je to láska, kterou smrt neničí ani nerozdělí, ale promění. Je to láska, která nespoutává druhého a ví, že v každém člověku sebevíce milovaném je a vždy bude přítomné tajemství – Boží obraz, který se nedá přivlastnit a je podobně jako Bůh neuchopitelný a nepojmenovatelný.

V této situaci velikonočního rána najdeme ještě jeden popis zralého jednání milujícího člověka. Učedník Jan také nečeká a běží ke hrobu, ale když uvidí, že je prázdný, uvěří a vrací se domů bez toho, že by se potřeboval se Vzkříšeným setkat. Neženou jej slzy a nepokoj v srdci. Jeho láska se projevuje mužským způsobem – bez emocí, ale s obrovskou mírou důvěry, kterou není třeba pojmenovávat ani dokazovat, protože jednoduše existuje. Právě pojmenování by této důvěře vzalo hodnotu a bylo by zbytečné a degradující. Jan dokáže v Kristovo vzkříšení s jistotou věřit podobně jako předtím s důvěrou věřil každému jeho slovu.

Setkání Marie z Magdaly a Ježíše se stává prvním obrazem kontemplativního splynutí Boha a člověka a Marii z Magdaly někteří církevní Otcové právem nazývají první mystičkou. Pouhým vyslovením jména totiž zakouší blízkost Božího Syna, který vystupuje k Otci.

Z jejich vzájemného oslovení, které by se mohlo na jednu stranu zdát velice banální, je však patrná neuvěřitelná síla slova. Vždyť co je do dnes pro člověka smysluplnějšího, než prožít tento všední dialog – „jen“ slyšet své jméno láskyplně vyslovené druhým člověkem a láskyplně vyslovit zase jeho jméno. Tak se k sobě obracejí rodiče a děti, blízcí lidé při novém setkání a máme naději, že takový dialog můžeme vést podobně jako Marie a Ježíš přes hranici prostoru a času a dokonce i přes hranici smrti.

Každý člověk je na cestě tohoto hledání lásky a získávání zkušeností. Učit se mít rád je celoživotní úkol a vede nás s jistotou k postupnému dozrání.

K lásce patří schopnost mít rád sám sebe – svůj zevnějšek i své slabé a silné stránky. Když člověk nezvládá tento první krok, žene jej do vztahu k druhému potřeba doplnit a „dosytit“ tím druhým to, co on sám z jakýchkoli důvodů a obvykle ani ne vlastní vinou nezvládl. Partner pak není partnerem, ale člověkem používaným k doplnění vlastních nedostatků a deficitů a taková láska bývá „hladová“ a pro druhou stranu obtížná. Démonem ničícím láskyplné vztahy mohou být naše představy, očekávání nebo nároky, které na své blízké máme. Pramenem těchto představ může být nejen nespokojenost se sebou samým, ale také třeba předsudky nebo rodinné stereotypy. Další negativní stránkou je vyžadování takové pozornosti, že nezůstane prostor k tomu být sám sebou a rozvíjet se svým jedinečným způsobem. Z určitých životních zranění pak může být člověk sám sebou tak nejistý, že neváhá dožadovat se láskyplné pozornosti třeba infantilním způsobem.

Partnerská láska dvou lidí je jen jednou z rozmanitých podob člověkem uskutečňované lásky k životu. Láska k sobě, k přírodě, k druhému člově-

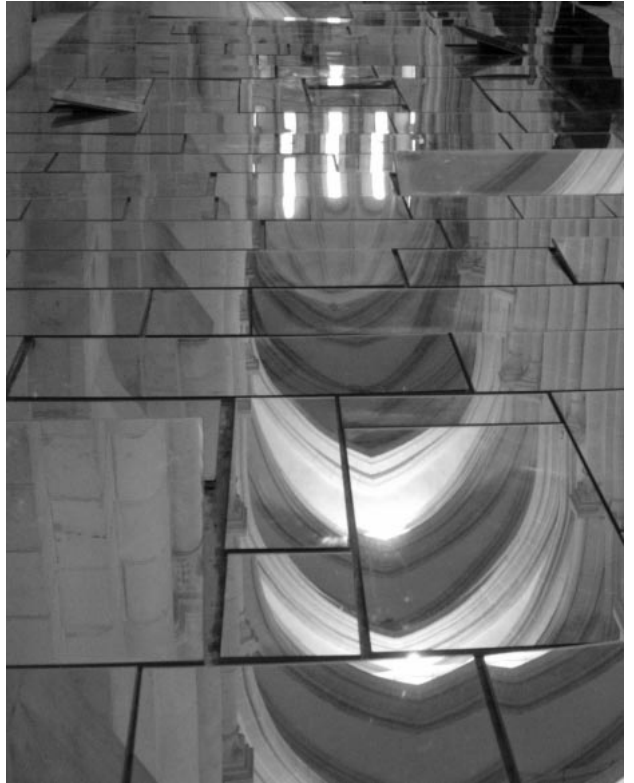

FOTO: ŠÁRKA CHLUPOVÁ

ku, láska dítěte k rodičům, láska milenců nebo manželů jsou různými podobami lásky k životu.

Člověk, který je po mnoha zdravotních problémech jednoduše vděčný za každou maličkost všedního dne, je člověkem nesmírně milujícím život – prožívá vášnivou lásku k životu. Milovat znamená obětovat se, ale ne pro výkon, za který čekáme vděčnost a odměnu, ale jen tak. To je paradox, který nelze slovy zachytit – kdo se vědomě a promyšleně „z lásky“ obětuje, škodí druhým i sám sobě, protože mu časem bez projevovaného vděku dojdou síly. Pro milujícího není obět žádnou obětí, ale samozřejmostí – prostým projevem lásky, nad kterým neuvažuje. Nemůže jednat jinak, protože by sám před sebou neobstál.

Žádný člověk není dokonalý, a když nedokonalý člověk hledá v nedokonalém světě dokonalého partnera, je to nadlidský úkol. Příběh Marie z Magdaly, která projevuje vášnivou lásku při setkání s Kristem, nám může být nejméně dvojnásobnou nadějí.

Nadějí pro budoucnost, protože v každém více nebo méně vydařeném soužití dvou lidí – kdy jeden hledá lásku v druhém člověku – je přítomný paprsek lásky Boha k člověku, která je silnější než smrt. A nadějí pro přítomnost, protože i vášnivá láska, která vede ke spoutávání druhých, bývá podobně jako v příběhu Marie z Magdaly láskou také uzdravena.

Přeji nám hodně trpělivosti k sobě samým a velkorysou lásku k životu, jejíž různé podoby, nejen ty partnerské, nás obklopují každý všední den.